

Ábris mester

Ábris mester egy régi, rozszant bérház dohos, homályos udvarában élt, az épület hátsó sarkában megbúvó, sötét, szűk kis odúban, ami egyszerre volt otthona, és műhelye. Ábris mester szabó volt, s nem is akármilyen! A környék, de még a távolabbi kerületek lakói is csak úgy emlegették: csoda-szabó.

Hogy miért? Pont ezt szeretném elmesélni...

Nem is olyan rég (hisz az Úristen óráján harminc-negyven esztendő is csupán csak pillanat) Ábrisunk még egyáltalán nem volt mester.

Egyszerű kis szabócska volt, tele nagyratörő álmokkal, tervekkel és vágyakkal. Épp úgy, mint a többi száz és ezer szabócska abban az időben, de már száz esztendővel előtte, s tán még száz esztendővel utána is. Álmodott ő is csodás báli ruhákat, melyekben ott tündökölnék majd a kényes úri dámák a paloták gyertyafényben úszó, kristály-csillós termeiben, és álmodott hónál fehérebb mennyasszonyi csipke-költeményeket díszes katedrálisok lépcsőin suhanni. Álmaiban még a dámák hangját is hallotta: „Igen! Ez a műremek is Ábris mester keze alól került ki... Ugyan ki más készíthetne ilyet?”

De Ábris álmai végén mindig ott volt az ébredés is. Az ébredés a poros padlásszobában, ahová csak egy parányi, piszkos ablakon óvakodott be olykor-olykor a Nap. A nyomorúságos padlásszobában, az acélszürke égre néző szemű szomorúságban, Ábris mindahányszor felsóhajtott:

– Hisz ide nem hogy a fényes dámák, de még a valamirevaló, tisztos polgárok asszonyai sem jönnek fel! És hogy is jönnének? Hisz itt minden csupa-csupa szomorúságról, szegénységről mesél, ők pedig pont az ellenkezőjére vágnak... Kit is érdekelne az én tudásom, amíg itt élek?

Egy szép nap aztán gondolt egy merészet, és átköltözött az egyik szomszédos ház földszintjére, egy megüresedett lakásba, s várta, hogy talán majd ott...

– De sehol semmi! Semmi, és senki – állapította meg. – Sehol egy valamirevaló megrendelés.

A szabócska tehát továbbra is csak máról holnapra tengődött, mint sok száz, és ezer társa. Apróbb javításokból, átalakításokból áll az élete, s a vágyaiban születő, megálmodott ruhacsodák fényében bizony ez keserves kenyér volt, melyben nem lelte, mert nem lelhetett örömét.

S az évek csak teltek, múltak. Őszre tél jött, s a télre tavasz, hogy aztán a forró, fülledt nyarak után az

egész kezdődhessék újra, ki tudja hányadszor. Ábris már nem számolta az éveket. Minek is számolta volna, hiszen múltak azok anélkül is sebesen. Illantak a tovatűnő álmokkal együtt, melyek már csak félve és csak ritkán kísértették meg, hogy az ébredő hajnalal sebesen elröppenjenek.

Ki tarthatná azt számon, hányadszor fordult már az Idő kereke, mióta Ábris az új műhely-lakásba költözött? Elég annyit tudni, hogy újra telet játszott a Természet. Telet játszott fagyokkal, széllel, jeges hóeséssel, amikor egy vándorló koldus tévedt Ábrisék házába. Muzsikus éhenkórász volt. Rozszant, nyikorgó kintornáját csak alig bírhatva lépett a lucskos-sáros udvarra, hogy Isten irgalmára, s az emberek szármára számítva megkezdje különös „műsorát”. Mellette csöppnyi leánygyermek álldogált, olyan csöpp, hogy ki sem látszott a foszlott kabátból, melybe vézna testecskejét a fagy irgalmatlan lehelete elől az öregember burkolta.

Dermesztő hideg volt, s az öreg – aki valószínűleg saját kabátjának maradékába bugyolálta a kicsi lányt –, kékre-lilára fagyott ujjakkal kezdte tekerni a hangmasináját, hisz kellett volna az aznapi kenyér.

– Istenem! – sóhajt fel titkon. – A gyermeknek legyen legalább...

Ábris, aki épp álmai maradékát morzsolgatta elméjében, dühösen kapta fel a fejét a kintorna fülsértő nyikorgására. Kitekintett, s pillantása a leánykára tévedt, aki megigézve nézett a meleg ígéretével ásító ajtóra. Az ajtóra s az ajtóban a rőt szakállú ismeretlen emberre.

Ábris csak állt. Haragja, ahogy jött, elszállt. Ő is csak nézte a csöpp gyermeket. Tiszta tekintetét, holló-szín fürtjeit, éhes-sápadt arcocskáját. Aztán pillantása az öregemberen ragadt. Egy ideig őt is csak nézte, mint aki nem akarja hinni, amit lát, majd szótlanul befordult a műhelyszobába, s leült rozoga varrógépe elé.

Valamit dűnnyög magában, hogy mit, azt csak a Jóisten hallhatta. Leakasztott a fogasról egy már csaknem kész kabátot, kis darabját múltbéli álmainak, abból az időből, amikor még úriembereknek szánt ruhákat tervezett. Nagyot sóhajtva tette a géptű alá. Pillanatok alatt kész lett, hisz a kabát már évek óta lógott ott, csak az alját kellett feligazítani némi ripsz-szalaggal.

– Igazi mestermunka egyébként. Uraknak való, de legalább is tisztviselőknek. Csak hát még az alja... – motyogott magában, miközben sebesen dolgozott.

Pár perc volt csupán, vagy tán még annyi sem, mert Ábris nem is a gépével, de a szívével dolgozott. Láta maga előtt az öregember kezét, arcát, de még rissz-rossz gúnyája alatt feszülő bőrét, a csontját, s tán még fájó szívét is kékre-lilára fagyva.

Mire az öregember végignyekergette áradó melódiáit a kintornán, s a csöpp kis leányka is összeszedte a szájalom hullajtotta krajcárkákat – a Kenyér ígéretét –, addigra Ábris is elkészült a munkával. Elégedetten szemlélte a művét, amit addig sohasem tapasztalt boldog örömmel vitt az öregemberhez:

– Isten nevében, bátyám – motyogta halkán –, hiszen holnap is élnie kell!

A hálálkodás elől visszasietett a kuckójába. Dühösnek látszó mozdulattal csapta be az ajtót. Pedig egyáltalán nem volt dühös, csak valami annyira, de annyira feszítette a szívét... Az ajtócsattanástól remélt némi könnyebbséget meg a szeméből alázáporozó könnyektől.

És attól kezdve Ábris soha többé nem álmodozott fényes dámákról, rangos urakról, kristálycsillogású palotákról. Nem ábrándozott és nem álmodott egyébről, mint a leányka rácsodálkozó szemecskéiről, melyekben száz és száz gyermek tekintett rá bizakodón, vágyakozón. Az öregember kékre-lilára fagyott kezeiről álmodott, melyek száz és ezer öregember kezei lettek a lelkében.

Az öregember keze, arca, és fáradt-fájó szíve lebegett előtte valahányszor újabb szegény állt meg ajtaja előtt:

– Ábris mester! Szétfeslett a gúnyám. Ábris mester! Jön a tél...

És Ábris csak varrt, foltozott, javított.

Két-három épebb darabból mesterkedett kabátkát a koldusfiúnak, vagy szoknyát a leánykáknak, fejfedőt az öregeknek, vagy egy pár ujjatlan kesztyűt. Nem álmodott többé divatozó hölgyekről, csak kipirult arcokról, csillogó szemekről, újabb és újabb leánykákról és öregemberekről. És boldog volt. A környék szegényei, de még a messzebbi kerületek nincstelenjei, árvái is már csak úgy emlegették: „Ábris, a csoda-szabó, aki tűjének egyetlen villanásával elúzi a Fagyot, aki egyetlen öltéssel parancsol a Télnek.”

– Ábris, a csoda-szabó!

Így teltek aztán az évek, ebben a csöndes, állandó boldogságban. Mert Ábris mesternek már nem kellett többé halva született ábrándképek.

Minek is álmodott volna elérhetetlen, égi csillagokként ragyogó kincsekről, amikor Isten teleszórta a rozzant bérház poros udvarát és Ábris mester parányi műhelyét is az Ég és a Föld valós, tündöklő, elérhető kincsével: a szeretettel?

Kedves Barátunk!

Köszönjük, hogy a Filantróp Társaság Barátság Egyesületének – mely a BARÁTSÁG című folyóirat kiadója – juttatta személyi jövedelemadó-jának 1%-át: 36 971 Ft-ot. A pénzt a lap megjelenítésére fordítottuk.

Kérjük, gondoljon ránk ismét, amikor 2012. évi személyi jövedelemadójának 1 százalékaról rendelkezik és kedvezményezettként a Filantróp Társaság Barátság Egyesülete adószámát:

18037511-1-43

tüntesse fel. Zárt borítékban, adóbevallásával együtt küldje meg az Adóhivatalnak.

Fontos, hogy Ön a borítékon megadja nevét, lakcímét és adóazonosító jelét is.

Köszönettel és tisztelettel:

Mayer Éva
elnök

KULTURÁLIS, INFORMÁCIÓS ÉS KIADÓI NONPROFIT KFT.

KÖNYVKIADÓ ÉS DIGITÁLIS NYOMDA

- DIGITÁLIS NYOMTATÁS
- GRAFIKAI STÚDIÓ
- KIS PÉLDÁNYSZÁMÚ KÖNYVEK
- TANKÖNYVEK, KATALÓGUSOK
- ÚJSÁGOK, FOLYÓIRATOK

1065 BUDAPEST, NAGYMEZŐ UTCA 68.

Telefon: 06 1 269-1974 • Telefon/fax: 06 1 269-2811
E-mail: croatica@croatica.hu • Webcím: www.croatica.hu